

РЕШЕНИЕ

№ 5646

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7849** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. №25377 от 13.08.2020г., подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], чрез адв. П. К. срещу Решение 30.03.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 21-ви с-в, постановено по н.а.х.д. № 9535/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-005808 от 13.05.2019 година на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора на основание чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на член 63, ал.2 от КТ.

С жалбата се релевират възражения за неправилност на решението на СРС поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че в процесния случай не са били налице трудови отношения между дружеството и И. К., което се потвърждава от декларация, подписана от същата. Изтъква, че страните са били в преговори за покупко-продажба на проверения търговски обект, поради което не е налице посоченото в НП нарушение. Моли съда да

отмени оспореното решение като постанови ново, с което да отмени НП. В условията на евентуалност се иска намаляване размера на наложеното наказание.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа жалбата. Претендира направените разности пред въззивния съд, но не и за направените такива в касационното производство.

Ответната страна – Дирекция „Инспекция по труда“, редовно призована, се представлява от юрк. П., който моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение за валидно, допустимо и правилно и като такова да бъде оставено в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка: На 07.03.2019 година около 13.30 часа служители на ДИТ-С. осъществили контрол по спазване на трудовото законодателство в обект в [населено място], находящ се в [жк], блок 460А, стопанисван от [фирма]. На място установили лицето И. Н. К.. Свидетелката Ц., която била сред извършващите проверка, посочва, че преди екипа от проверяващи е имало клиенти, обслужвани от К.. Същата е попълнила декларация относно наличието на ТПО и изрично е попълнила собственоръчно, че не желае сключването на трудов договор.

На 11.03.2019 година в ДИТ-С. е представен трудово договор между дружеството-жалбоподател и И. К., който видно от справката за приети и отхвърлени уведомления по член 62, ал.5 от КТ на НАП е регистриран на 07.03.2019 година в 19:27 часа. Свидетелката Ц. съставила АУАН № 22-005808 от 25.03.2019 година за нарушение на член 63, ал.2 от КТ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, СРС е приел, че издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя, а вмененото нарушение за доказано по несъмнен начин.

Така постановеното решение е неправилно.

Съдът намира, че в настоящия случай фактите са правилно установени, но правото е приложено неправилно. В случая работодателят действително е извършил

административно нарушение, но не това, което АНО, а в следствие и въззивната инстанция са приели за осъществено.

Съгласно разпоредбата на чл.62, ал.3 КТ в тридневен срок от сключването на трудовия договор работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Националната агенция за приходите предоставя в реално време на оправомощени лица от дирекции „Инспекция по труда“ електронен достъп до регистъра на трудовите договори и при поискване в срок три работни дни изпраща копие от съответното заверено уведомление. Според приложимата норма на чл.63, ал.2 КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. В ал.2 на чл.63 е въведена изрична забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал.1.

От приобщените по делото доказателства обаче е видно, че трудов договор с К. е сключен постфактум, след осъществяване на проверката, за което свидетелства и фактът, че уведомлението за сключения трудов договор е подадено в ТД на НАП е на 07.03.2019г., в 19:27 часа.

По делото е представена попълнена от К. декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ, в която посочила, че работи в дружеството от 25.02.2019 г. на длъжност „продавач“, с работно време от 17:00 часа до 19:30 часа, но няма сключен трудов договор, както и че не е получил копие от заверено уведомление и екземпляр от сключения писмен трудов договор, т.е. към момента на проверката в действителност лицето не е разполагало със сключен трудов договор, а същият е изготвен с оглед констатациите на проверяващите след приключване на контролната дейност.

Настоящият съдебен състав счита, че описаното в НП деяние е несъставомерно по посочения текст – чл. 63, ал. 2 от КТ, тъй като приетата от административнонаказващия орган правна квалификация не отговаря на действително установените по делото факти, отразени в АУАН и в НП. Санкционирането на лицето на основание чл. 63, ал. 2 от КТ за това, че е допуснал до работа лице, без да му е предоставил екземпляр от сключения трудов договор и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, предполага да е налице подписан трудов договор между работодателя и работника, както и да е изпратено уведомление до ТД на НАП.

При установената липса на писмен трудов договор работодателят следвало да понесе отговорност за неизпълнение на задължение по чл. 62, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ - за това, че не е сключил с работника трудов договор в писмена форма, а не за вменената му от наказващия орган отговорност по чл. 63, ал. 2 от КТ. Отговорността по чл. 63, ал. 2 от КТ изисква друга фактическа обстановка, а именно – наличие на сключен и подписан трудов договор и непредставяне на работника както на сключения договор, така и на копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ. В случай, че не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал. 1 от КТ, не би могло да се стигне до нарушаване на забраната по чл. 63, ал. 2 от КТ.

В заключение, съдът отбелязва, че в случая е извършено друго нарушение – допускане до работа на работник, с когото изобщо не е сключен трудов договор – по смисъла на чл. 61, ал. 1 от КТ. Недопустимо е обаче съдът за първи път да наложи наказание на

дружеството нарушител, тъй като в това производство е касационна инстанция, а не административнонаказващ орган.

Въз основа на изложеното и на основание установените в настоящото производство касационни основания, по чл. 218, ал. 2 АПК съдът констатира несъответствието на решението с материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено. По гореизложените мотиви на отмяна подлежи и процесното НП.

При така направеното искане за разноси от страна на касатора за проведеното по делото въззивно производство, настоящата съдебна инстанция счита за неоснователно.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, Шестнадесети касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 30.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав, постановено по НАХД № 9535/2019г.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-005808 от 13.05.2019 година на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на член 63, ал.2 от КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.